

се осмѣлили да се явятъ и да грабятъ даже задъ развалинитѣ на Анастасиевата стѣна.

Покръстване на руситѣ. — Слѣдъ тоя нещастенъ походъ, за Византия настанали тежки дни. Двама военнo-началници се обявили въ Азия единъ слѣдъ другъ за императори, спогодили се слѣдъ това помежду си и потеглили срѣщу Цариградъ. Василий изоставилъ българитѣ да правятъ каквото искатъ, а за спасяване на трона си се бързо обърналъ за помощъ къмъ сина на Светослава, Киевския князь Владимира. Благодарение на щедритѣ византийски обѣщания билъ сключенъ договоръ, споредъ който руситѣ се задължили срѣщу добро възнаграждение да даватъ редовно на императора по 6000 наемници, като замѣстватъ всѣки умирѣлъ, или завърналъ се дома, тутакси съ другъ. Това се продължавало непрѣкъснато повече отъ 60 години (отъ 988—1050). Тая редовна руска помощъ спасила императора отъ всички самозванци и му създава постоянна сила, която той употребявалъ главно въ Мала Азия, но я изпращалъ при случай и противъ българитѣ.

Въпрѣки договора си съ Византия, Владимиръ, който билъ развратенъ като Соломона и ималъ повече отъ 800 жени, завзелъ ненадѣйно Херсонъ и заплашилъ императора, че, ако не му даде сестра си Ана за жена, ще нападне на Цариградъ. Тогава настаналъ въ столицата ужасенъ страхъ. Императорътъ побързалъ да си даде съгласието, но подъ условие, да приеме Владимиръ християнството. Владимиръ се съгласилъ, обаче императорътъ го измамилъ, като му изпратилъ прѣзъ лѣтото на 989 г. вмѣсто сестра си Ана една отъ дъщеритѣ на послѣдния български царь Бориса II, която носѣла сжщото име. Съ нея той изпратилъ единъ архиерей съ много свещеници, които покръстили Владимира и народа му. Новообразуваната руска църква била поставена подъ властта на Цариградския патриархъ, който изпращалъ въ Киевъ за митрополити чисти гърци. Поради това въ цѣла Русия било въведено гръцкото богослужение, но то не могло да се задържи; защото, наскоро слѣдъ покръстването на руситѣ, България взела да пада подъ византийската властъ и много духовни